

sedmih zvečer v prostorih stare šole krasno Ka. Meškovo trodejansko dramo »Na smrt obsojenj«.

Ptuj. Ker namerava telovadno društvo Orel v Ptuj prirediti II. lastno akademijo, že zdaj prosil svoje člane in članice, da se redno udeležujejo telovadbe. Akademija se bo vršila 19. marca, to je na Jožefovo. Torej, bratje in sestre, na delo, da dosežemo naš orlovski cilj!

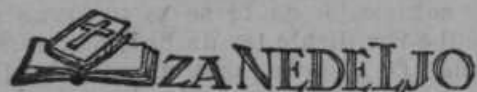
Ptuj. Minoritska župnija. Dr. A. Jehart, ki je sam že večkrat prepotoval sv. deželo, bo na prvo pustno nedeljo, dne 17. februarja t. l. tudi nas s svojim zanimivim predavanjem in z lepimi skloptičnimi slikami popeljal v tiste sv. kraje. Pridite zato v čim večjem številu!

Slov. Konjice. V tukajšnjem Kat. društvenem domu se vrši v soboto, dne 16. februarja zvečer ob 8 uri in v nedeljo, dne 17. februarja popoldne po večernicah misijonska igra »An-

daluma« v petih dejanjih. Snov igre je širjenje krščanske blagovesti katoliških misijonarjev v deželah, v katerih je bilo milijoni nesrečnejšev v temi malikovalstva in suženjstva. Vseled pretresljivih in lepih prizorov vsi bližnji in okoličani uljudno vabljeni! Predprodaja vstopnic v trgovini A. Valenčak.

Orlavas. Katoliško prosvetno društvo n. z. n. z. ima v nedeljo, dne 17. februarja, ob treh popoldne svoj redni letni občni zbor. Govornik pride iz Celja.

Šmartno pri Velenju. Pri nas je imel v društveni dvorani vč. g. profesor Cestnik skloptično predavanje o Sveti deželi. Kljub silnemu mrazu so prihiteli ljudje od blizu in daleč in napolnili dvorano ter z veliko pozornostjo sledili zanimivim izvajanjem gospoda predavatelja. Splošna želja je, da se to predavanje še enkrat ponovi in da društvo večkrat priredi slična predavanja.

Klavdij Kolumbier.

Spominski dan 15. februar.

Klavdij Kolumbier je poleg sv. Marjete Alakok največji apostol češčenja presv. Srca Jezusovega. Rodil se je dne 2. februarja leta 1641 blizu Grenobla na južnem Francoskem in je preživel otroška leta v nedolžnosti in svetosti. Leta 1658 je stopil v Avignonu v red Družbe Jezusove. Kot samostanski novinec se je odlikoval po nadarjenosti, marljivosti, veliko bolj pa še po pobožnem ter vzornem življenju.

Od leta 1671 je deloval Klavdij v mestu Lion zelo uspešno kot izvrsten pridigar, leta 1675 pa so ga poslali njegovi predstojniki kot voditelja redovne hiše v Paray le Monial, kjer je takrat živel Marjeta Alakok, ki si jo je izbral Bog kot sredstvo, da se razširi pobožnost do presv. Srca. Marjeta je preživljala takrat svoje najbridkejša časa. Zdvomila je sama nad seboj in nad svojim poslanstvom, ker so dušni vodniki, ki se jim je morala po povelju svojih redovnih predstojnikov razkriti, izjavili, da so razodetja in milosti, o katerih je ona mislila, da so od Boga, v resnici le njena prazna domišljija. A razodeto ji je bilo v teh bridkih časih, da bo poslan v Paray le Monial služabnik božji, ki bo razpršil njene dvome in njen strah in ki ji bo velik pomočnik. Bil je to pater Klavdij Kolumbier.

Ko je prišel v Paray le Monial, je bila sestra Marjeta napram njemu zelo nezaupna. Njena prednica ji je zapovedala, da naj na novo prišlemu vodniku razodene svoje dušno stanje, a Marjeta je čutila pred tem velik strah in nevoljo. Tega tudi kar nič ni skrivala pred Klavdijem. On pa ji je odvrnil, da ga veseli, da ji more nuditi s svojim razgovorom priliko, da zopet nekaj žrtvuje iz ljubezni do Boga. Ta beseda je čudovito vplivala na Marjeto in Kolumbier je bil razen Marjetine prednice prvi človek, ki mu je Marjeta odkrila vse, kar je doživljala. Velik dušni mir in notranja zadovoljnost je bila plačilo za to odkritosrčnost. Pater Klavdij pa ji je odgovoril s čisto preprostimi besedami, naj bo ponižna, zvesta klicu božjemu in naj se Bogu popolnoma izroči. Od tega dneva je bil njen duhovni voditelj in

vodil jo je tako, da je odmirala vedno bolj sama sebi, vsakemu samoljubju, nečimernosti, skritemu napuhu in se vedno bolj in bolj vdajala Bogu. Tako je Klavdij Kolumbier vzgojil v kratkem sestro Alakok, da je bila pripravno sredstvo za izvršitev božjih namenov.

V osmini praznika presv. Rešnjega Telesa leta 1675 ji je tudi razodel te svoje namene. Kakor znano, se ji je prikazal z gorečim srcem na svojih prsih in ji naročil, naj skrbi, da se vpelje petek po osmini praznika presv. Reš. Telesa praznik njegovega Srca. Verniki naj prejmejo ta dan sv. obhajilo, da mu tako zadostijo za vsa žaljenja, ki jih mora prenašati njegovo Srce zlasti v zakramentu njegove ljubezni. Ko je Marjeta božjega Odrašenika še tudi prosila, da ji naznani sredstva, s katerimi bi lahko izpolnila to njegovo željo, ji je bilo naročeno, da naj se v tem vprašanju obrne na svojega duhovnega voditelja.

Pater Klavdij je ponižno sprejel to naročilo presv. Srca. 21. junija, petek po osmini praznika presv. Rešnjega Telesa, se je najprvo sam z vso dušo posvetil in izročil presv. Srcu. Ker je to gotovo storila tudi Marjeta Alakok, je bil to pravi praznik presv. Srca. Bilo je mnogo zaprek in ovir, a pater Klavdij je z vso ljubeznijo do presv. Srca in z vso vztrajnostjo delal in se trudil, da se je češčenje presv. Srca vedno bolj in bolj širilo.

Med tem pa so poslali predstojniki Klavdija kot dvornega pridigarja na dvor vojvodinje Jork na Angleško. Na dvoru te vojvodinje je živel Kolumbier tako, da so ga imenovali splošno »svetnika«. Njegovemu gorečemu delovanju se je posrečilo, da je poboljšal mnogo že mlačnih katoličanov, da je odpadle zopet pridobil za Cerkev in da se je mnogo krivovercev spreobrnilo. Ravno to uspešno delovanje patra Klavdija je bilo sovražnikom Cerkve neprijetno. Pod raznimi izmišljenimi pretvezami so zopet začeli preganjati katoličane in med onimi, ki je bil ujet in zaprt v ječo, je bil tudi Klavdij Kolumbier. Sicer mu niso mogli nič dokazati, a trpljenje, ki ga je preстал v tritedenskem preiskovalnem zaporu, je povzročilo, da se mu je večkrat ulila kri in se ga je lotila neozdravljiva pljučna bolezen. Tak se je vrnil zopet na Francosko v svoj ljubljani Paray le Monial. Z vso gorečnostjo je zopet stopil na stran Marjete Alakok, da bi pomagal izvršiti od Kristusa po-

verjeno mu nalogo. Ustno, z raznimi spisi je skušal razširiti češčenje presv. Srca. Cesar pa ni mogel doseči s svojimi človeškimi močmi, to pa je hotel izprositi s svojimi gorečimi molitvami in zaslužiti s svojim trpljenjem, dokler ni umrl 15. februarja 1682 v sluhu svetosti. Preiskovanje njegovega življenja se je pričelo leta 1880, leta 1901 je bila proglašena izredno visoka stopnja njegovih čednosti.

H Klavdiju Kolumbieru naj bi šli v šolo vsi! Bil je apostol kraljestva Srca Jezusovega. Apostoli naj bi bili tudi mi. Res, da so poklicani v prvi vrsti duhovniki, da širijo, utrjujejo in branijo kraljestvo Kristusovo. A danes kraljestvo teme izpodjeda in izpodkopuje kraljestvo božje tako hudo, danes se pogreza to liko duš v kraljestvo teme, da morajo vsi, ki hočejo biti Kristusovi, ob enem biti tudi apostoli, ki sodelujejo pri velikem delu za rešitev človeških duš. In vsak je lahko apostol na ta ali na oni način. Imamo »apostolstvo molitve«, pri katerem darujemo za velike Kristusove namene vsak dan svoje molitve, svoje delo, svoje trpljenje. Znano je »apostolstvo moč«, v katerem so združeni močje in fantje, ki sprejmejo mesečno vsaj enkrat sv. obhajilo in ki hočejo današnjemu času biti zgled s krščanskim prepričanjem in krščanskim življenjem. Zlatomašnik na papeškem prestolu Pij XI. nas kliče pa k »apostolstvu katoliške akcije«, katoliškega dela, dela za Kristusovo stvar. Vse, ki imajo sposobnost za tako delo, vabi papež, da iz ljubezni do duš svojega bližnjega delujejo za Kristusovo stvar po krščanskim društvih, s krščanskim tiskom in berilom, s krščansko dobrodelnostjo za uboge, s skrbjo za mladino, ki se zgublja in propada. Koliko je teh potreb in tega dela pred odprtim krščanskim srcem! Kako veljajo besede Kristusove: Glejte polja, kako so že zrela za žetev! — A žalibog, da se tolikokrat tudi izpolnuje druga njegova beseda: Žetev je velika, a delavcev je malo! — Postanimo delavci pri tem lepem delu, tako bomo največji dobrotniki našim soljudem ...

*

Skrb za otroke na Avstrijskem. Na Avstrijskem je posebno po mestih in v večjih krajih veliko otrok v nevarnosti, da se čisto izgubijo. Da bi se lahko ti otroci rešili, so avstrijski škofje lansko leto vpeljali takoimenovani »katoliški otroški groš«. Ustanova je mišljena tako, da bi vsak katoličan prispeval vsak teden za rešitev otrok en groš. Pobiranje so organizirali tako, da se vsak kraf porazdeli v odseke, v katerih za to določene osebe vsak teden poberejo prispevke. Na leto se nabere na ta način 1 milijon in 40.089 avstrijskih šilingov, to je 8 milijonov 320.900 Din, ki se porabi za to, da se rešijo otroci, ki so v nevarnosti. Tudi pri nas so take potrebe. Ne zapirajmo svojih src, kadar prosijo razni zavodi in organizacije, ki skrbijo za zapuščene otroke! »Kar ste najmanjšemu izmed mojih bratov storili, to ste meni storili«, pravi Kristus.

Delo katoličanov v Braziliji. Kako naj bo delo katoličanov ali »katoliška

akcija», kaže n. pr. lepo Brazilija. Tam imajo v škofiji Rio de Janeiro 445 kršč. organizacij, ki delajo za dejansko krščanstvo, kakor je to potrebno v naših časih. Te organizacije se delijo v moške in ženske. Zastopniki se shajajo vsak mesec in poročajo, kaj se je v pretečenem mesecu storilo in sklepajo, kaj se ima v prihodnjem podvzeti. Kako delajo, se vidi iz naslednjega poročila lanskega leta. Odsek za posvečenje družin je napravil 32.917 hišnih obiskov in dosegl, da se je poveljavilo 4796 divjih zakonov. Odsek za dobrodelnost je podpiral 56.650 revnih družin, jim je oskrbel v 47.487 slučajih zdravnika, 33.221 zdravila, 332.452 živila. Odsek za šole je vzdržal 60 šol. Kje je še naše katoliško delo!

Novodobne zablode. Ko človek pozabi krščanstvo in njegove dve največji zapovedi: »Ljubi Boga nad vse; ljubi

svojega bližnjega kakor samega sebe», si pač poišče drugega boga in ta je — žival. Po raznih ameriških, francoskih, angleških, nemških mestih napravljajo za pse in mačke krasne grobove in nagrobne spomenike. In kako se marsi kateremu psičku in priliznjeni mački v naših časih dobro godi! Nek bogataš je napravil za svojega psa veliko božično drevo, na katerega je navesil — vse polno klobas. Po velikih mestih lahko vidite imenitne gospe, ki hodijo na sprehode s svojimi psički, ki so počesani in našopirjeni po najnovejši modi. In v teh mestih je veliko žensk, ki siromak niti ne pogledajo, ki v zakonu nočejo imeti otrok, a imajo zato kakega psa ali mačko, ki jim strežejo boljše, kakor bi stregla kakemu siromaku ali celo lastnemu otroku. Kake grozne zablode! Ali še taka bitja zaslužijo ime človek? Pa to je človek brez Boga.

Tako strašnega mrazu, kakoršen je letošnjo zimo mlajši rod ne pomni. Trpijo ljudje in živali. Na cesti proti Sv. Petru so včeraj otroci pod drevesi našli 4 zmrznjene vrabce. Iz Krčevine pripovedujejo, da je nekemu viničarju zmrznila edna svinja, ker je bil svinjak na vetru. Nepopisna je beda siromakov, ki stanujejo v slabih stanovanjih, a nimajo sredstev za kurjavo in toplo obleko. Krščanska ženska zveza in Vincencijeve družbe vseh treh katoliških župnij vršijo hvalevredno samaritansko delo s tem, da sedaj v najhujši sili dajejo revnim družinam podporo v denarju, hrani in kurivu. — Stoletni koledar pa prerokuje, da bo mráz držal do 17. februarja. Bomo videli, če se stari vremen ski prerok ni zaračunal.

Leta 1863 je moral biti mráz še hujši nego letos. Stari ljudje namreč pripovedujejo, da je tedaj Drava zamrznila in so ljudje od Sv. Treh kraljev do Matijevega (24. februarja) vozili in hodili preko Drave.

Pogreb ciganke na mariborskem mestnem pokopališču. V četrtek, dne 7. februarja se je vršil na mariborskem mestnem pokopališču pogreb ciganke Cecilije Gartner. Po stari navadi se zberejo pri pogrebu odličnega cigana ali ciganke ob grobu cigani od bogzna kod. Ciganski muzikanti zaigrajo mrtvemu v slovo par ganljivih komadov. Pogreb zgoraj omenjene ciganke je bil za radovedni Maribor nekaka izredna posebnost. Na mirodvoru se je zbralo gotovo kakih 4—5000 radovednežev. Naval občinstva je bil tolik, da se je moral avtobusni promet pojačiti še s tremi vozovi. Cecilijo Gartner so spremljale na poslednji poti ciganske enote iz Gradca, Dunaja, Tolmina, Požuna, Belgrada in Bukarešte ter Budimpešte. Celo njihov primas Šandor je bil navzoč. Okrog 20 ciganov je pred cerkvenim obredom in po njem odsviralo v pokojnično slovo dve ciganski skladbi »Junakinji« in »Materi«. Cigani so ob pokopu dvignili presunljiv jok.

Mariborska bolnišnica ne dobi pre-

moga za kurjavo. Rabi ga vsak dan približno vagon. Ker pa v Trbovljah radi hudega mraza delavci ne morejo popolnoma vzdržati obrat v premogekopu, bolnišnica ne dobi dovolj premoga. Za silo si ga je za par dni izposodila od železnice.

Vodovod je po mnogih hišah zamrznil. V mariborskih visokih hišah nimajo vode. In posledica zamrznenja je, da so popokale mnoge vodovodne cevi.

Pešpot v Mariboru tik ob dravski strugi na desnem bregu od starega dravskega do železniškega mostu bode letos začelo graditi Olepševalno društvo s pomočjo mestne občine.

Maribor pleše. Toliko plesov, »balov« in raznovrstnih predpustnih zabav, kakor jih je bilo letos, še naše mesto ne pomni. Ob sobotah in nedeljah je pri policiji napovedanih en večer po 10 do 20 veselic. Nekaj čudnega je, da imajo ljudje v času, ko vse toži čez »strašno labe čase«, toliko denarja za rajanje in popivanje. Ni Prešern zastoj peval: »Oj pust, ti čas premetile«

Jubilej zaslužnega slovenske kmetijske hiše. Na visokem Kozjaku v občini Slemen severozahodno nad Mariborom je obhajala čislana kmetiška družina Urbas v nedeljo, dne 3. februarja, redko slovesnost. Oče Blaž je na dan svojega godu slavil 70. rojstni dan, cela družina pa 110letnico, kar gospodarji na lepi domačiji sloviti Urbasov rod. Oče Urbas, po domače »Juder«, je bil rojen leta 1859. Zgodaj je izgubil očeta in 13 let je sam vodil veliko posestvo. Leta 1886 je prevzel posestvo in se oženil. Bil je izvanredno marljiv in skrben gospodar. Držal se je vedno starega gesla: »Moli in delaj!« Vzgojil si je srečno družino, kot napreden gospodar je preustrojil 200 oralov veliko posestvo vzorno, da je v Urbasovi družini pravo blagostanje doma. Dobro je oskrbel svoje otroke: Ivan je gospodar na domačiji, ki leži 702 m visoko. Viktor ima lepo posestvo v Limbušu, Karol kraljuje bližje Vltuži, hčerka pa je poročena v Rušah. Kakor je bil oče dolga leta župan, tako županuje sedaj tudi sin v domači občini. V nedeljo so se zbrali občinski svetovalci in odborniki ter so očetu Blažu na domačiji izročili diplomu častnega občanstva. Sina Ivana pa je Nj. Vel.

kralj Aleksander dne 1. decembra 1928 odlikoval z redom sv. Save. Domače, res lepo slavlje je proslavil dobro izvežban pevski zbor iz Selnice ob Dravi pod vodstvom g. Lampla. Zdravice so izrekli: občinski svetovalec Marčič, odbornik Vidovič, g. kaplan Mak, prijatelj Urbasove hiše Žebot in drugi. Urbasova hiša je že od leta 1870 naročena na »Slov. Gospodarja«. Oče in tudi sin Ivan sta že od nekdaj skrbna naša dopisnika. Radi tega se tudi »Slov. Gospodar« pridružuje čestitkam in kliče: Naj živi Urbasov rod še stoletja srečno in zadovoljno na prijazni domačiji! — Omenjamo še, da je dala Urbasova hiša duhovnika. Bil je to Jurij Urbas, ki je bil 15 let kaplan pri Sv. Juriju ob Ščavnici in je umrl leta 1884 kot župnik pri Sv. Marjeti ob Pesnici. — F. Z.

70letni jubilej. Danes slavi svojo 70. letnico rojstva g. Matija Vidmar, posestnik, gostilničar in trgovec z mešaním blagom in lesom v Zrečah na Štajerskem. Dne 13. februarja leta 1859 je zagledal kot sin veleposestnika na Resniku, občina Padeški vrh, luč sveta. Značilna je njegova življenska pot, da se je priboril od revnega pastirja do uglednega trgovca in sicer: njegovi starši so bili ob gotovih razmerah ob svoje lepo posestvo in je moral Matija s svojim 13. letom starosti s trebuhom za kruhom. Kot 13leten deček si je začel služiti kruh in je služboval celih 19 let kot hlapec in kočijaž deloma pri takratnem veleposestniku Val. Rušnik in P. Bukošek v Zrečah in pri rajnem kanoniku g. Lad. Gregorec pri Novicerkvi. Po 19letni službi je začel samostojno življenje, se poročil s pridnim in vestnim dekletom Nežo, roj. Jekl, od Novicerkve in vzel od Val. Rušniku v Zrečah njegovo gostilno v najem, katero je vodil pridno in pošteno celih 16 let. Nato si je kupil svoj dom, kjer ima danes trgovino, kjer se je začel pečati tudi s trgovino mešanega blaga in lesa. To trgovino še vodi danes in vsled svoje poštenosti, pridnosti in marljivosti si je pridobil na daleč okoli dober glas in ime. Kot pohorski sin ga tudi Pohorci radi imajo in spoštujejo in nobeden mu ne reče drugače kot »Tizek«. Je vedno vesel in dobre volje in če prideš k njemu v trgovino ali gostilno, zna vedno kakšno lušno povedati. Bil je tudi dolga leta občinski odbornik v Zrečah, kakor tudi odbornik posejilnice in član raznih drugih društev. Njegova soproga je mu rodila sedem otrok, od katerih živi še šest in jih je vse vzgojil v strogo krščanskem in narodnem duhu, kakor je tudi on sam vnet katoličan in zaveden narodnjak. Med svojimi sotovariši je danes v Zrečah najstarejši trgovec. Pa kljub svojim 70 letom je še danes čil in zdrav in naj ga ljubi Bog ohrani še na mnoga leta vedno tako veselega in pa zdravega kot je danes!

Zopet požar v Zlatoličju, župnija št. Janž na Dravskem polju. V nedeljo, 3. februarja, pozno zvečer je požar uničil hleve in gospodarska poslopja dveh gostilničarjev in posestnikov in sicer Janeza Šolarja in Josipa Turka v Zlatoličju. Domneva se, da je bil ogenj podneta od kakega zločinca. Živino so še rešili z veliko težavo, gospodarsko oro-